

5. s. e. påske - Gudstjeneste ved kirkedagen 2016 - for de danske menigheder i Sydslesvig på Gottorp slot

747 Lysets engel

294 Talsmand, som på jorderige

396 Min mund og mit hjerte

...

321 O kristelighed

nadver 368 Vintræ og grene og frugt hører sammen

10 Alt hvad som fuglevinger fik

Tid og evighed

Jesus taler om både tid og evighed. Han siger i Johannesevangeliet, i søndagens prædikentekst, at hans time er kommet, og han taler om det evige liv.

Jesus er bærer af det evige liv, og den, der tror på ham, får del i det evige liv. Hvad Jesus mener med, at hans time er kommet, skal jeg senere vende tilbage til, men lad os først opholde os ved det evige liv. Hvad er det evige liv? Og hvordan skal vi forstå det evige liv ud fra Jesu forkyndelse?

Evigt liv

Det evige liv er, siger Jesus, at kende Gud. Evigt liv er således ikke først og fremmest at forstå tidsligt, som det, der varer ved.

Evig er at forstå som en kvalitet ved det, Gud er, og som han er for os. Gud er evig, den bestandige for os. Han er klippen i vores skrøbelige liv.

Jesus er ifølge ham selv bærer af det evige liv, og den, der tror på ham, får del i det evige liv.

Det evige liv er, siger Jesus, at de kender Gud. Allerede her kan det synes som om der går rod i ens umiddelbare tanker og forestillinger om det evige liv. Nemlig den grundforestilling, at evigt liv tænkes som noget tidsligt, som en betegnelse for det, som er varigt og endeløst.

Når vi utålmodigt siger eller irriteret føler, at noget har varet en evighed, så betyder det, at det har taget ualmindeligt langt tid, men når Jesus taler om evighed, som det at kende Gud og at leve i troen på Gud, så bliver det evige liv til andet og mere end noget tidsligt.

Jesu ord ligger egentlig her i forlængelse af den måde, hvorpå der tales om evighed i øvrigt i de bibelske skrifter. Evigheden er ikke først og fremmest et spørgsmål tid og om varighed i tid, men snarere er evighed forstået som en kvalitet ved det, Gud er, og som han er for os. Han er modsat os den bestandige, urokkelig og fast som klippen – som den gammeltestamentelige salmist f.eks. kan formulere det.

Robust

Et af tidens modeord er ordet "robust". Det er vigtigt, læste jeg fornyligt i en artikel i en erhvervssektion i en af de danske dagblade, at både medarbejdere og ledere af en virksomhed er robuste. Det kræver tiden.

Nutidens arbejdsmarked er præget af høj tempo, stor acceleration og mange forandringer. Her er brug for robuste medarbejdere. Kravene, beskrevet i artiklen, viste sig at være temmelig omfattende:

Robust er den, som er forandringsparat og forandringsskabende, som kan udvise holdånd og arbejdsglæde.

Medarbejderen skal være målrettet, kunne udvikle sig og tilegne sig nye kompetencer.

Den robuste skal kunne tåle slid, modstand og mange belastninger. Han eller hun passer sin søvn, motionerer og spiser sundt.

Alle disse krav til den robuste medarbejder, som blev anført i artiklen, kan ikke andet end gøre én temmelig forpustet, og nogle af de sidstnævnte forekommer mig at være privatanliggende, der dybest set ikke vedkommer arbejdspladsen.

Der stilles imidlertid store krav på arbejdsmarkedet, og det er derfor også vigtigt, at den enkelte medarbejder bliver støttet i sit arbejde. Men hvor velment et sådant fokus i tiden på at skabe robuste medarbejdere end er, så savner jeg her blik for det menneskelige grundvilkår, som er, at vi mennesker er skrøbelige og svage.

Det enkelte menneske kan meget, og det menneskelige fællesskab kan flytte meget, men vi kan som mennesker alligevel kun i en temmelig begrænset grad betegnes som robuste.

Vi er ikke faste som klippen. Vi har ikke evigt liv, og det hvor meget, vi end bliver styrket i livet til at være robuste.

Som egetræet

Ordet *robust* kommer af det kommer af det latinske *robustus*¹, som rummer forskellige betydninger. Det kan oversættes med styrke, med det at tåle og byde sig selv meget, og at være hårdfør. Etymologisk har ordet hentet fra ordet for et egetræ. Robust er altså at være som et egetræ.

Hvad gør så et sådant træ? Artiklen om det væsentlige i at være robust kom med sine bud derop. Men allerede salmisten i Det gamle Testamente påpegede i den første salme i Salmernes bog, at der skal mere til end det, vi selv magter.

Med poetisk kraft fat tager han fat i emnet i den første salme i Salmernes Bog. Her hører vi, hvordan at den lykkelige, den salige, er den mand, som ligner et træ. Lykkelig er den mand, som har sin glæde ved Guds lov og som grunder på den dag og nat. Han er, skriver salmisten, som et træ plantet ved bækken. Han visner ikke og bærer frugt i rette tid.

Evigheden mærker os ved, at vi lytter til og grunder over Guds bud. Det er kun hans bud, som gør, at vi ikke visner. Hans bud bærer evigheden i sig og løfter dem ind i vores tid. Guds bud gør stærk, gør robust i egentligste forstand. Det er Guds lov, kærlighedens lov, det at Gud er til og er Gud for os, som giver os trøst og styrke i livet. Af os selv visner vi uundgåeligt, men ved

¹ Ordbog over det danske Sprog. **robust**, adj. [ro'busd] (fra fr. robuste, lat. robustus, afl. af robur, styrke, (sten)eg; især) som er fysisk ell. aandelig stærk, kraftig (ofte m. bibet. af grovhed); som kan taale, byde sig meget; **h a a r d f ø r**; som viser ell. er udtryk for en primitiv kraft, sundhed; ogs.: som gaar haandfast til værks. (kæmperne) ere nedsjunkne til sædvanlige Mennesker af en uforkjelet robust Statur. *Hallager*.26. Manden var af et robust og fuldblodigt Udseende. *BiblLæg*.III.297. en Herremand kunde forglemme sig selv og sin Stand over hendes robuste Skønhed. *EmilRasm*.DL.37. De to . . japanske Bønderpiger . . tog robustere paa Tilværelsen (end halvkastepigen). *TomKrist*.Vi.73. i videre anv., om ting ell. forhold. en robust Parfume af Enghø og Markblomster. *JPJac*. II.30. *Folks Helbred var robust som Folks Samvittighed. *Rørd*.JH.I.218 (jf. *Arlaud* 268). (Sønderborg slot) er i sig selv meget klodset, kolossal og robust. *BerlTid*.⁶/1921. Aft.7.sp.1. hertil **Robusthed**. *EHenrichs*.M F.I.12. Livet havde allerede lagt en Voksens strænge Pligter paa hende, og hun havde udrustet sig med en egen Robusthed til at møde Forholdene med. *AndNx*. DM.II.60.

Guds hjælp bærer vi frugt. Gud og hans kærligheds bud skænker os det evige liv

Timen er kommet

Og så er vi fremme ved det andet aspekt i Jesu tale i dag – hans tale om, at hans time er kommet. Jesu tale om tiden.

Jesus tænker her umiddelbart på sin forestående tilfangetagelse, død og ophøjelse, med evangelisten Johannes ord, hans herliggørelse. Men ordene om, at hans time er kommet, peger på mere end det. De udfolder dybden af det Guds under Jesu liv er for os.

At Jesu time er kommet, fortæller om, hvordan han bringer evigheden indtog i verden. Jesus er Guds ordet, der er blevet kød. Han er den, der lægger et andet og større perspektiv ind over vores liv og fællesskab end tidens løb og endnu en afsked.

Jesus er evighedens blivende nedslag på jord, og ikke blot der, hvor stjerne er lysene og himlen er klar. Nej, han viser med sit virke og med sin død på henrettelsesstedet Golgatha og i graven, at også i døden, i graven og i glemslens grå er han hos os og møder han os med Guds kærlighed og nåde.

Han er virkelig egetræet, der aldrig visner. Han er klippen, den urokkelige hos os, her midt i vores skrøbelige liv.

Johannes lader selv Jesus sige det samme tidligere i evangeliet, i samtalen med farisæeren Nikodemus, med de kendte ord om, at "således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv" (Joh 3,16).

Det evige liv er altså ikke noget, vi selv kan gribe, men evangeliet er, at Gud selv i Jesus Kristus, i sit ord og i sin ånd møder os med sin evighed her midt i vores skrøbelige liv.

Når Jesus taler om, at hans time er kommet, henviser han til sin død på korset. Hans død og opstandelse bærer netop det evige liv ind i vores liv. Her er håb til hver den, sidder i mørket og hver af os, når vi falder igennem i vores stadige jagt og stræben efter at magte livet selv. Amen